

tager fat paa den Sag, maa det have en Afstedigelse til Følge, og han anfører, at det er jo en særlig religiøst bevæget Tid, vi leve i; det er en ganske anderledes bevæget Tid nu, end da han var paa Skolen; dengang havde Alle samme Mening om Religion, og det var saa lykkelig en Tid, at han vilde ønske, at saadanne Tider maatte komme tilbage. Der var ikke religiøse Strids-spørgsmaal paa Bane dengang, maa jeg dog bemærke, at den høitærede Minister sagde, for ikke at gjøre ham uret. Nu pleier det jo imidlertid at være saa, at, hvor der bliver noget religiøst Liv, opstaar der religiøse Spørgsmaal, religiøse Strids-spørgsmaal. Hvor der er fuldstændig Død, der er der naturligvis fuldstændig Ro; men hvor der er religiøst Liv, opstaar der ogsaa Strids-spørgsmaal; de to Ting kunne ikke skilles ad. Det forekommer mig derfor underligt at høre den høitærede Minister anprise Dødens Ro. Det synes mig noget besynderligt, at den høitærede Minister, der staar i Spidsen for Folkets Kirkes Styrelse, ynder en saadan Ro. Det er dog ellers af den Slags Ting, som Folk, der have haft nogen Leilighed til at befatte sig med Religion, ikke ynde. Forøvrigt forekommer det mig besynderligt, at der var saa dorst et Liv i den Tid, thi det er ikke mig bevidst, at Fritænkeriet er noget Nyt. Feuerbach, Strauß og de tidligere Koryfæer i Fritænkeriets Verden har man jo allerede kjendt i den første Halvdel af dette Aarhundrede; det maa derfor have været en særlig Døs, der har været over den paagældende Klasse og den lærde Skole paa den Tid, den høitærede Minister omtaler; den maa vistnok have været ganske tilfældig, ellers kan jeg ikke forklare mig, at den har været tilstede. Jeg ser altsaa ikke bedre, end at Foranledningen til, at Dr. Bingel er bleven afstediget, har været en Misforstaaelse. Nu vilde den høitærede Minister saa trøste os med, at store Afstedigelser skulde der ikke blive, thi det er en konservativ Regjering, vi have, og en konservativ Regjering er altid meget lemsældig. Men vi hende jo her i Landet kun konservative Regjeringer, og vi have navnlig tidligere haft den Ørstediske Regjering; den har jo ogsaa adskillige Afstedigelser at melde om saavel som den nuværende. Men saa vilde den høitærede Minister dernæst forfrække de Mulevende med, at, naar vi fik en radikal Regjering, saa vilde det gaa ganske anderledes løs, saa vilde Afstedigelse følge paa Afstedigelse, og for ikke at give et saadant daarligt Forbillede vilde han og hans konservative Kolleger være meget varssomme. Smidlertid har jo den høitærede

Indenrigsminister sagt, ikke en, men flere Gange, at man vel nok vilde hos sine Embedsmænd taale politiske Meninger af en anden Retning end Regjeringens, naar de ikke gaves tilkjende paa en anstødelig Maade, men Grændserne mellem, hvad der er anstødeligt og hvad ikke anstødeligt, kunne jo dog være noget flydende, saa at jeg rigtignok vil raade d'Her. Embedsmænd til ikke at være altfor sikre, efter at de have faaet den Beroligelse, vi her have hørt fra den høitærede Minister. Forøvrigt vil jeg angaaende den radikale Regjering, som den høitærede Minister mente vilde gaa særlig stærkt tilværks, sige: Lad os se det an til den Tid, da det Ministerium kommer! Lad os ikke sørge over det, før det kommer, og jeg har nogen Grund til at have den Mening, at den ikke i den Henseende vil gaa særlig strengt tilværks, men maatte endog saa være temmelig slap. Videre skal jeg ikke udtale mig.

Winther: Jeg skal ikke blande mig meget i den Strid, der er bleven ført her fra flere Sider, og som jo har antaget saa stor Udstrækning, at det forekommer mig, at der maa være sagt Alt, hvad der er nødvendigt i saa Henseende; men der er adskillige Ytringer, som ere fremkomne under Partifriden i Landet, som jeg finder, at der bør gjøres en Rettelset af netop her i Thinget. Jeg mener de Fortolkninger, som ere fremkomne paa de politiske Møder i sidste Sommer, og som ogsaa have deres Forvarere her i dette Thing. Jeg skal saaledes omtale det Spørgsmaal, hvorvidt man kan sige, at den Forbring fra Venstres Side, at der skal tilveiebringes et Ministerium, som kan handle med begge Thing, altsaa ogsaa med Folkethinget, og ikke støtte sig ensidig til Landstinget, skulde være ligesom et Angreb paa Kongens Myndighed, idet man vilde foreskrive ham, hvem han skulde tage til Ministre. Med Hensyn hertil skal jeg gjøre opmærksom paa, at det er en fuldstændig mod Grundlovens Mening stridende Anskuelse. Det maatte altsaa være de Herrers Mening, som vilde forsegte den Sætning, at det er Kongen personlig, der har en særlig Myndighed med Hensyn til Udnevnelse af Ministre, og at det ikke er et Regjeringsanliggende, til hvis Udførelse der skulde en ansvarlig Ministers Medunderskrift og Medvirkning. Ingen veed bedre, hvad Grundlovens Mening i denne Henseende er, end jeg; thi i 1849 stillede jeg et Endringsforslag til den vedkommende Paragraf i Grundloven, som jo gik ud paa, at Kongens Underskrift skulde være gyldig med Hensyn til Regjeringshandling, forsaavidt den var ledsaget af en Ministers